



PUTEREA DREPTEI CREDINȚE

† Cuvânt la Duminica a șaptea după Paști, a Sfinților Părinți

Bunul Dumnezeu ne-a făcut și ne face neconținut multe și mari daruri, încât viața fiecăruia este o ploaie neconținută de binefaceri primite de sus. Dar între toate darurile pe care Cel de sus ni le poate da, cel mai de preț este darul credinței. Credința creștină este un dar dumnezeiesc, în puterea căreia primim ca adevărate și ca adevăruri sigure tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață Sfânta Biserică. Este un dar al lui Dumnezeu, fiindcă ea este rodul lucrării harului lui Dumnezeu, care ne luminează mintea, ne încălzește inima și ne mișcă voința ca să primim și să ținem cu toată convingerea drept adevăr neîndoielnic tot ceea ce Dumnezeu a descoperit în Sfânta Scriptură și ne învață Sfânta Biserică. Prin urmare se numește credincios acel suflet care crede cu tărie, fără cea mai mică îndoială, tot ceea ce spune Sfânta Scriptură și ceea ce învață Biserica creștină prin slujitorii săi. Obiectul material al credinței noastre sau ceea ce trebuie să credem este întregul tezaur de adevăruri pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor prin patriarhi, prin proroci și mai ales prin Iisus Hristos, Fiul Său, și prin Sfinții Săi Apostoli, adevăruri care privesc pe Dumnezeu și pe Iisus Hristos. Credem aici pe pământ ceea ce vom vedea într-o zi în cer, lucru pe care Mântuitorul l-a rezumat atât de frumos în Sfânta Evanghelie: „Și aceasta este viața veșnică, să Te cunoască

pe Tine, Dumnezeul cel adevărat și pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis” (Ioan 17, 3). Motivul pe care se bazează creștinul când crede, nu este evidența acestor adevăruri, căci ele de cele mai multe ori depășesc puterea de cunoaștere și posibilitatea de pătrundere a minții noastre omenești, ci este autoritatea cuvântului lui Dumnezeu. Credem, nu pentru că știm,

credem nu pentru că înțelegem, ci credem pentru că ne-a spus-o Însuși Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a pus ca temelie a Bisericii Sale, a religiei Sale virtutea credinței, care este absolut necesară pentru cel ce vrea să-și mântuiască sufletul. Multe și mari sunt binecuvântările credinței. Credința este virtutea care-l unește pe credincios cu Dumnezeu. Prin ea ne împărtășim din viața și din gândirea lui Dumnezeu, așa încât lumina lui Dumnezeu devine lumina noastră, înțelepciunea lui Dumnezeu înțelepciunea noastră, viața Lui viața noastră. Credința este un izvor minunat de lumină care luminează pe credincios și-l face să cunoască multe adevăruri, pe care cu mintea proprie nu le-ar fi putut cunoaște niciodată, sau îl ajută să aprofundeze adevărurile cunoscute deja prin rațiune. Credința noastră în Dumnezeu să fie lumina gândurilor noastre, tăria convingerilor noastre, călăuza vieții noastre, iar Mântuitorul nostru Iisus Hristos, pe care-l mărturisim prin credință că este Fiul lui Dumnezeu, să fie răsplata credinței noastre, în viața de aici și cea veșnică.

OAMENI ȘI FLORI

Sfânta Scriptură ne spune că Dumnezeu, în ziua a treia, a făcut iarba, pomii, tot ceea ce ține de vegetație, înțelegându-se aici și florile (Facere 1, 11-12). Raiul însuși, locul unde a fost lăsat să trăiască omul, este numit în Biblie grădină, zidită special de Dumnezeu pentru om în Eden, spre răsărit (Facere 2, 8), cu plante și flori plăcute la vedere și pomi cu roade bune de mâncat. Omul a căzut, a trebuit să părăsească Edenul, însă florile au rămas să-l însoțească în pribegia lui pe pământ, amintindu-i, prin frumusețea lor, de iubirea Creatorului, la vederea Cărui Chip se bucura în paradis. Privind florile, nu putem decât să învățăm de la ele cum să trăim împreună fără să ne facem rău unii altora. Atotputernicul a creat ceva atât de plâpând și l-a așezat pe Adam în grădina făcută de El ca făptura cuvântătoare să se minuneze de lucrarea Lui și să mulțumească pentru acest dar. Minunându-ne, am putea spune cu David: „Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat?” Culoarea și mirosul florilor ne fac semn, freamătul lor în bătaia vântului și tresărirea lor la picăturile de ploaie sunt un îndemn la atenție și grijă. Pentru că ele „mărturisesc” despre Dumnezeu. În Predica de pe munte, Hristos îi îndeamnă pe oameni să fie asemenea florilor, asemenea crinilor câmpului, care nici nu se ostenesc, nici nu torc, dar pe care Dumnezeu îi împodobește mai mult decât pe Împăratul Solomon în toată mărirea sa. Floarea mai are și un alt rost. Ea asigură înmulțirea oricărei plante. Din floare se formează fructele și semințele. Floarea înseamnă așadar viață. Dar și puritate. Floarea ne însoțește în toate împrejurările vieții. De la botez până la înmormântare. La naștere și la cununie. Floarea este simbolul prețuirii, al dragostei și prieteniei dintre dăruitor și dăruit. Trăind într-o lume zburciată, chinută, floarea este un balsam pentru orice suflet rănit. Floarea poate reflecta trei aspecte: iubirea, bucuria și pacea. Floarea ne vorbește despre frumusețe, dar și despre trecerea timpului. Aceasta este misiunea florilor pe pământ,

pentru om. Iubirea oamenilor pentru flori este indiciul sensibilității și chiar al sfințeniei. Floarea este ca un indicator pentru starea interioară a omului. Psihologic, florile nu anihilează emoțiile negative luptând direct împotriva lor, ci ajută la dezvoltarea stărilor pozitive. De altfel, aceasta este o lege universal valabilă, răul nu poate fi învins prin atacarea lui, ci prin înmulțirea binelui. Acțiunea florilor nu este, așadar, chimică sau farmacologică. Impactul emoțional al florilor este mental, atrăgând bucurie, sugerând o stare ca de rugăciune. Florile sunt, după oameni, cele mai gingașe făpturi. Orice floare ca să ajungă la maturitate are nevoie de soare și apă. Ele caută lumina asemenea sufletului însetat de Lumina-Hristos. Florile sunt întotdeauna generoase, ele se dăruiesc tuturor, oamenilor, insectelor, păsărilor. Oamenii nu sunt așa totdeauna, dar ei pot și nu este niciodată prea târziu să o facă.



ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt păcatele de moarte?

Răspuns: Dacă toate păcatele se fac pricina morții sufletești, de vreme ce ne îndepărtează de Dumnezeu, Care este izvorul vieții, există opt păcate care conform Sfinților Părinți sunt prin excelență păcate de moarte. Este vorba despre păcatele care corespund și se datorează patimilor îmbuibării pânteceleui, desfrânării, iubirii de arginți, tristeții mâniei, lenei, slavei deșarte și mândriei. Totuși, păcatele de moarte nu se limitează la acestea. Conform învățaturii Bisericii noastre, orice păcat pe care-l săvârșim după Botez și la o vârstă matură, încalcând conștient și de bună voie, în chip vădit, porunca lui Dumnezeu, este de moarte. La un astfel de păcat se referă Sfântul Evanghelist Ioan când scrie: „Este păcat și de moarte ... orice nedreptate este păcat, dar este și păcat care nu este de moarte” (1 Ioan 5, 16-17). La ce fel de moarte se referă? Desigur că nu la cea trupească și trecătoare, ci la cea sufletească și veșnică, adică la pierderea împărăției lui Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel ne înștiințează: „Nu vă amăgiți: nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiții, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6, 9-10).

Întrebare: Cum trebuie să înfrunte creștinul bolile?

Răspuns: Când vreo boală vine asupra creștinului, acesta trebuie înainte de toate să se înarmeze cu răbdare, smerenie și nădejde în Dumnezeu. El îngăduie toate bolile spre folosul sufletului nostru, ca să ne aducă la pocăință. Sfânta Scriptură spune: „În boala ta nu fi nebătător de seamă, ci te roagă Domnului și El te va tămădui. Depărtează păcatul și întinde mâinile spre faptele drepte și de tot păcatul curățește inima ta” (Isus Sirah 38, 9-10). În bolile noastre și mai ales în cele grave și de lungă durată, suntem datori să cerem ajutorul medicilor specialiști și să ascultăm de prescripțiile lor. „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul. Domnul a zidit din pământ leacurile și omul înțelept nu se va scârbi de ele” (Isus Sirah 38, 1, 4). Bolile noastre, în mod special cele mai grele și îndelungate, sunt însoțite de tulburarea inimii. Deci, inima noastră tulburată s-o supunem minții raționale, și pe aceasta din nou lui Dumnezeu. Tânguirea, supărarea și deznădejdea nu se potrivesc creștinului bolnav, care, din contră, atunci când suferă, se arată recunoscător și-L preamărește din toată inima pe Domnul. El știe că boala, precum și orice altă încercare sau mahnire, îi ajută la mântuire. Așadar, în patul suferinței să ne gândim la veșnicie, să cugetăm la greșelile noastre și să ne hotărâm statornic să ne îndreptăm. Dacă boala se înrăutățește într-atât, încât cel credincios să fie amenințat de moarte, atunci acesta este dator să-și pună în ordine toate treburile lui lumești. Să se împrietenească cu vrăjmașii săi, după aceea să despăgubească pe cât îi stă în putere pe cei pe care i-a nedreptățit și în cele din urmă să împartă legal averea care i-a rămas. Apoi să se îngrijească de curățirea sufletului său de păcat, prin pocăință, prin Spovedanie și împărtășanie. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Vineri 5 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 6 iunie	07:00- 09:00	Sfânta Liturghie Pomenirea morților (Moșii de vară)
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 7 iunie	07:00- 11:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:30	Vecernia plecării genunchilor
	17:00	Litia

Cheia potrivită

La un călugăr a venit o femeie să-i ceara ajutorul, fiindcă nu avea înțelegere în casă.

- Ce-ai făcut în aceasta situație, a întrebat-o călugărul?
 - Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l.
 - Când ați avut iar probleme, ce-ai mai făcut?
 - Același lucru, i-a răspuns din nou femeia. I-am reproșat și l-am certat. Și de fiecare dată am făcut la fel.
- Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei și dându-i una femeii a rugat-o să deschidă ușa din fața lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie.
- Poate n-ai știut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!
- Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide.
- Părinte, dați-mi toată grămadă de chei și aflu eu care-i cea potrivită - l-a rugat aceasta.

Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns:

- Acum înțelegi ce-am vrut să-ți dovedesc? Cum nu poți tu deschide acea ușa cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot așa nu poți deschide sufletul bărbatului tău cu aceeași vorba de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită și, dacă o vei găsi, sigur vei putea deschide!

Învățăturile date cu forța nu pot dăinui în suflete, iar cele primite în suflet cu plăcere și cu bucurie rămân veșnic.

O fărâcă din inima ta

Un tânăr a întrebat pe un pustnic înțelept:

- Care este taina înțelegerii cu toți oamenii?
- Bătrânul pustnic l-a privit îndelung, s-a gândit o vreme în tăcere și i-a răspuns:
- Să dăruiești ceva, fiecărui om întâlnit în cale.
 - Să dau de pomană?
 - Să dăruiești un zâmbet, o vorbă bună, o pâine...iubire, compasiune, înțelegere..., adică o fărâcă din inima ta!
- Deși nu știm, avem ceva de dăruit fiecărui om.



Nimic nu se poate compara cu virtutea smereniei. Ea este mama, rădăcina, hrana, temelie și legătura oricărui bine.



Dintre toate armele creștinului, una singură are putere să treacă peste toate cursele vrăjmașului și aceasta este smerenia.

